

„отъ традициитѣ“ на Училището — ограничаване съ „колитѣ“ и въобще съ прѣподаването, което въ философията нѣма и онова значение, което може да има въ другитѣ науки (— то е главно въвеждане, подгатвяне къмъ творенията на великитѣ философи, единствени учители на философия, въ смисълъ на философско мислене); най-сетнѣ, отъ незнаяне чужди езици, което прави недостъпни за студента твърдѣ важни за неговото философско образование извори... Наистина, учебници се намѣрватъ и въ руски прѣводъ, но съ учебници може всичко друго да се изучава, само не и философия. Така щото и студенти, които сж отговорили най-добрѣ на исканията на Училището, които сж издържали напълно задоволително всички семестрални изпити, ни най-малко не сж подготвени да прѣподаватъ прѣдмета. Можемъ прочее да се утѣшаваме сага само съ бѣдащето, — съ това, че новиятъ законъ, който ще измѣни сегашната изпитна система, ще прѣмахне една отъ най-главнитѣ причини на това зло.

въ Сизифова работа. Философската терминология е тъй чужда за ученика, че ако само по единъ пѣтъ въ седмицата има случай да я чува, то, струва ни се, ще има прѣдостатъчно врѣме да я забрави отъ единъ до другъ урокъ. Спрѣмо такова безцѣлно и безполезно губене врѣме, проектътъ на пок. Каравеловъ, който просто изхвъргаше психологията изъ программата на гимназитѣ, бѣше нѣщо напълно разумно. Съ опрѣдѣлене два часа за психологията, прѣзъ II-то полуг. на VI класъ, се създаде извѣстно подобръние. Но за едно изучаване на психологията, което би имало дѣйствителна цѣна и би дало на ученика минимални познания по прѣдмета, все още не може да се говори. За това би трѣбвало да се прѣвидятъ поне по 3 часа седмично прѣзъ второто полугодие. Въ философията недостатъчното и незакръглено знаане е по-лошо отъ пълното незнание, — въ много по-висока степенъ, нежели въ коя да било друга областъ на знанието.